

Sbor Českobratrské církve evangelické v Horních Počernicích

Sborový dopis 2/2012

ročník XI

letní číslo vychází 24. června 2012

„Zůstanete-li v mém slovu, jste opravdu mými učedníky. Poznáte pravdu a pravda vás učiní svobodnými“ Jan 8,31-32

Milé sestry a bratři,

pravda, která vás učiní svobodnými... to nejsou jen důležitá slova Ježíšova, ale toto vyznával, a především do všech důsledků žil M. Jan Hus, jehož památku si 6. července opět připomeneme. Už za tři roky uběhne 600 let od jeho upálení.

Co je to ale pravda, která osvobozuje? Otázku po pravdě, za kterou by měl člověk v životě jít, si v dnešním světě na začátku 21. století už skoro nikdo neklade. Jako by vyšla z módy. A když už pravda, tak ať si má každý tu svou a neotravuje s ní druhé... Mluvíme spíš o toleranci, ale i za tou se někdy skrývá spíš lhostejnost a nechut' se pro něco skutečně nadchnout a nasadit, než skutečná ochota pozorně naslouchat tomu, co říká ten druhý. Když Starý zákon mluví o Bohu a víře v něho, tak se ale slovu „pravda“ vyhnout nemůže: „Činy jeho rukou jsou pravda a právo, všechna jeho ustanovení jsou věrná, spolehlivá navěky a navždy, pravdou a přímostí vytvořená“ (Žalm 119). Pravda je pro starozákonního člověka právo, spolehlivost, věrnost, se kterou se setkává v Boží blízkosti. Pravdu si tedy sám nevytvářím, nejde ani tak o to, jestli ji zrovna já musím mít, ale s pravdou se spíš setkávám, ona se setkává se mnou a já zjišťuji, jak mě to setkání proměňuje.

A tady se už dostávám k tomu, o co šlo nejen apoštolu Pavlovi, ale také Husovi. Pravda, o které Hus mluví, je pravda Páně, ne nějaký abstraktní pojem. Ukazuje k Ježíšovu slovu: Já **jsem** ta pravda. Všimněme si, že ani Ježíš neříká: **já mám** pravdu. Ale říká: Můj život je pravdou. Cítíme ten rozdíl? Já **jsem** ta pravda, která si **tě chce, človče, získat, aby ses stal mým učedníkem, aby ses nebál jít mými cestami, i když si tím asi velkou slávu ani v dnešní době nezískáš.** Ale pocítíš, jak tě to osvobodí:

„Poznáte pravdu a pravda vás osvobodí.“

Ta pravda, ke které nás zve celým svým životem Ježíš, nevytváří jenom prázdný prostor svobody, který si pak, človče, doplňuj čím chceš. Ta pravda nás uvádí na nové cesty života, odkrývá souvislosti, které jsme nevnímali a nevěnovali jim pozornost, vede nás k tomu, co bylo při Kristu a v jeho životě. Této pravdě Páně se zavázal také Jan Hus a dobře věděl, že o osvobodivosti této pravdy se nežvaní, ale ona se žije. Proto Husovi tolik záleželo až do konce života na jeho posluchačích v Kapli betlémské, kteří spolu s ním zůstávali v pravdě Páně, zůstávali s ním v Ježíšově slovu, které tak kriticky a živě promlouvalo do vnitřního marasmu Husovy doby. Proto je nechtěl zklamat, protože ta pravda a zůstávání v ní souvisí také s věrohodností našeho života.

A přece nebyl M. Jan Hus žádným fanatikem. Ještě na koncilu v Kostnici byl ochoten nechat se přesvědčit a poučit, pokud mu bude z Písma prokázáno, že se mýlí. Ale zároveň ho osobní Kristovo slovo zavázalo k tomu, aby věrně stál za tím, co z něho jako osvobodivou Boží pravdu poznal. Nejde ani dnes o to, abychom se dohadovali, zda mám pravdu já nebo někdo jiný. Hádání o tom, kdo má pravdu dnes nikoho nepřesvědčí, ale spíš odradí. Stále běží o pravdivé a věrohodné životní následování Pána Ježíše. Tak můžeme také rozumět známé Husově výzvě: "Protož věrný křesťane, hledej pravdy, slyš pravdu a uč se pravdě, miluj pravdu, prav pravdu, braň pravdy až do smrti. Neb pravda tě vysvobodí.

Milé sestry a bratři,

srdečně vás zdravím před začátkem prázdnin a dovolených a přeji vám, abyste během léta načerpali nové síly tělesné i duchovní.

Petr Firbas, kazatel sboru

Společná neděle ve Škvorci

V neděli 20.5. jsme se opět po roce sešli s uhříněveským a škvoreckým sborem ve škvoreckém kostelíku. Už se z toho stává tradice. Rodinné bohoslužby tentokrát vedl br. farář Pír a na dechové nástroje a kytary hráli muzikanti z Uhříněvsi i z Horních Počernic. Odpoledne jsme společně strávili prohlídkou areálu ondřejovské hvězdárny. Oba sbory jsou společenstvími na okraji Prahy, kam se stěhuje čím dál víc mladších rodin z centra velkoměsta a tak zjišťujeme, že naše radosti i problémy jsou hodně podobné a v mnohém propojené. Chceme ve vzájemných vztazích pokračovat i nadále.

Noc kostelů 2012 - Violoncellista před oltářem v kostele v Malé Chuchli

Noc kostelů

Z minulých let vím, že kostely v centru Prahy bývají přeplněné, a tak jsem si řekla, že letos navštívím nějaké zajímavé místo na periférii. Mám přítelkyni, úžasnou starou dámu, ve Velké Chuchli, která strašně ráda, když ještě mohla, chodila na procházky do Chuchelského háje – lesa na kopci nad Vltavou. Na vrcholu stojí poutní kostelík sv. Jana Nepomuckého, který měl být otevřený. Tam začneme.

Počasí bylo proměnlivé. Příjemně teplo, střídavě sluníčko, ale honily se i mraky a občas sprchlo. Cestou autobusem ze Smíchovského nádraží zrovna lilo jako z konve. Po vystoupení ve Velké Chuchli však zase vysvitlo slunce, temné mraky se hnaly přes Vltavu dál k západu a rozzářila se nádherná dvojité duha nad celým pražským údolím. Vydržela celou dobu našeho stoupání lesní pěšinou ke kostelíku. Magický zážitek! Uvnitř kostela probíhal výklad o jeho historii (poměrně krátké a přerušené dlouhou rekonstrukcí ve 30. letech 20. století) a zábavně vzdělávací program pro

děti. Obešli jsme kostel a otevřel se nám okouzující výhled na jihozápadní výšeč Prahy s Vltavou plynoucí od Zbraslavi k Modřanům a Braníku. Od kostela sv. Jana Nepomuckého jsme šli lesem osvěženým nedávným deštěm k malé přírodní zoologické zahradě a od ní sestoupili do Malé Chuchle. Informační tabule hrdě sdělují, že tu bývaly proslulé lázně.

Malý kostel narození Panny Marie leží v údolí, schovaný za železničním náspem, který jej v roce 2002 uchránil před ničivou povodní. Prameny, které přinesly Chuchli lázeňský rozkvet, škodí baroknímu kostelu, který neustále od základů vlhne. Byl postaven na místě staršího románského kostela, který však byl zbořen. Na baroko skromná, avšak původní a cenná výzdoba vdechuje malinkému kostelu zvláštní kouzlo. Právě začínalo vystoupení studenta konzervatoře. Sólové violoncello tu zní podmanivě. Následoval výklad o pozoruhodně dlouhé historii kostela v podání dvou mladých studentů kunsthistorie. Již ve 12. století toto místo navštívil a jmenovitě zmínil tehdejší pražský biskup, o kostele však svědčí až záznam ze 13. století. Pak přichází Jana Lewitová zazpívat několik krásně melancholických sefardských písní s doprovodem malé harfy a violy. Zdržíme se ještě na mohutnou sonátu J. S. Bacha pro sólové violoncello dalšího, pokročilejšího studenta konzervatoře. V malém, pozorně vnímajícím společenství jsme strávili pěknou hodinu a půl, než jsme se vydali přece jen blíž centru – na Smíchov. Přes pokročilou večerní hodinu se teprve stmívá.

V Holečkově ulici jsme chvíli hledali kostel sv. Gabriela. Mátla nás monumentální architektura těsně sousedícího kláštera, připomínajícího spíše pevnost či hrad. Za ním jsme nakonec ve tmě spatřili povědomou věž. Po vstupu dovnitř nás ovanulo exotično a důstojnost interiéru nás přiměla zadržet dech. Beuronský umělecký styl vznikl v Německu v 2. polovině 19. století, nechal se inspirovat prvokřesťanskou dobou a zřetelně v sobě nese egyptské prvky. Přestože se tvůrci tohoto stylu vyznačovali hlubokou zbožností vracející se k základům křesťanství a pokorou, málokde se v katolické církvi jejich tvorba pro svou výlučnost setkala s pochopením. Proto je kostel sv. Gabriela jeden z několika mála tohoto stylu v Evropě (a tím i na světě). Naše průvodkyně, evidentně úzce sžitá s prostředím ženského kláštera, s velkým zaujetím vyprávěla krátkou, leč pohnutou historii této zvláštní stavby. Opouštěli jsme kostel sv. Gabriela zmámeni jeho krásou a svět venku nám připadal jiný než předtím.

Pantokrator s anděly po levici v beuronském stylu – kostel sv. Gabriela

Do půlnoci ještě zbývala dobrá hodina, tak jsme vyrazili na Staré Město. Rotunda nalezení sv. Kříže byla přeplněná (při její velikosti není divu); zpěvy z Taizé byly sice slyšet ven, ale poslech z chodníku není nejlepší, tak jsme popošli za roh do Bartolomějské ulice. Chrám sv. Bartoloměje se bezděčně octl v prostoru obsazeném Státní bezpečností a těžce tím utrpěl. V jeho podzemí byla dokonce výslechová místnost. Z polozřícené střechy rostly v 80. letech stromy, jeho zdi se drolily, na dvoře špína a suť. Na začátku 90. let byl však obnoven, doslova vstal z popela a nyní září nádherou blýskavé výzdoby pořízené v barokním slohu. Jeho proměnu zachycují dokumentární fotografie vytavené v kryptě, lze shlédnout i krátký dokumentární film. Kostel sv. Bartoloměje se stal svědectvím a přitahuje věřící lidi, aby zde trávili čas v meditacích.

Čas však běží, a tak i my skoro běžíme na krátkou zastávku u Martina ve zdi, kde Mikuláš Vymětal uspořádal výstavku k historii kostela obohacenou několika vzácnými historickými artefakty (např. údajný meč kata Mydláře). Jelikož spěcháme na poslední metro, a máme si s Mikulášem

co říct, nechává „svůj“ kostel chvíli bez dozoru a jde nás kousek vyprovodit. Noc kostelů nás obohatila a naplnila radostí. Díky všem, kteří otvírají své kostely!

Adéla Hrubešová

Nový barokní interiér kostela sv. Bartoloměje s moderními prvky

Prodloužený sborový víkend na Valašsku 1.-3.června 2012

Předpověď počasí nebyla dobrá. Ale v pátek vyrážíme. Zatím jedním autem, v Kateřinicích se k nám přidá druhé. Jedeme do krásných valašských kopců navštívit rodinu Kovářových, kteří se pět let velice aktivně podíleli na životě našeho počernického sboru. Těšíme se na setkání s nimi i na to, že uvidíme jejich třetího „ogara“, který se narodil už na Moravě.

Původně to měl být početnější sborový zájezd, ale je to nakonec spíš návštěva menší sborové delegace. Ale nevadí. Valašsko je nádherné a dávno už neplatí, že to býval jeden z nejhudších krajů. V našich českých krajích nevidáno, ale tam je ještě dnes v každé druhé vesnici starostou evangelík. Přijíždíte do Kateřin, a na několika málo kilometrech vás za sebou vítají hned tři věže evangelických kostelů v Hošťálkové, Ratiboři a pak ten kateřinický. A co by kamenem dohodil, jsou další v Pržně, v Jablůnce a v Růžďce. Zatímco většina našich českých vesnic má barokní ráz a reliéf krajiny určují katolické barokní kostelíky a fary, na Valašsku jsou orientační body v obcích spíš pozdější kostely evangelické. My jsme ubytováni vysoko v kopcích nad Kateřinicemi ve sborovém domě kazatelské stanice Lázy. Z oken je nádherný výhled na Vsetínské vrchy a až na beskydský hlavní hřeben Radhoště. Seznamujeme se tam s br. Kamasem, jehož paní je kurátorkou kateřinského sboru a kromě jiného také dodnes pečce slavné valašské frgále pro celou vesnici.

Odpoledne vyrážíme s Kovářovými na Vsetín, kde v Horním sboru, který je reformovaný, bez věže, začíná už odpoledne program Noci kostelů

loutkovým představením pro děti. Dolní sbor, který má vchod opravdu níž, ale svou věží ten Horní pořádně převyšuje, je luterský a můžete v něm při bohoslužbách zpívat krásnou luterskou liturgii. Je to jistá rarita. Jsou jeden vedle druhého, ten luterský byl založen ještě v roce vyhlášení Tolerančního patentu 1781, druhý, reformovaný, o rok později. Spolupráce je dobrá a přece si každý zachovává svůj svéráz.

Pátek je ještě chladný, ale v sobotu už se otepluje a tak společně s dětmi vyrážíme do zoologické zahrady Lešná u Zlína. Nelitujeme. Smutné malé klece už tam dávno zmizely a zvířata se pohybují na rozsáhlých volných prostranstvích v prostředí, které se maximálně přizpůsobuje jejich životním zvyklostem. Pozdní odpoledne pak trávíme při grilování na kateřinské faře a před setměním si dáme ještě nahoře na Lázech vycházku po nádherných valašských lukách.

V neděli sloužím s br. farářem Jelínkem, původně farářem českého sboru v polském Zélově, při bohoslužbách v Kateřinách. Sbor vznikl z kazatelské stanice až v roce 1956, ale moderní a zároveň velmi prakticky řešený kostel s farou pod jednou střechou byl dokončen podle návrhu architekta Bareše už

v roce 1952. Je příjemné slyšet kostelní zvony a vidět, jak početné hloučky evangelíků míří ke kostelu. Počty valašských evangelíků už sice také klesají, ale při bohoslužbách je nás kolem šedesáti. Milý rozhovor při kávě na farské zahradě nám připomene nedělní „kávu a čaj“ na zahradě v Horních Počernicích a po společném obědě v blízké restauraci se už s Kovářovými loučíme. Máme radost, že ve sboru našli nový duchovní domov, do kterého už opět velmi aktivně přispívají, a je kolem nich živo.

Ale my ještě pokračujeme vysoko do kopců na Velkou Lhotu, kde nás br. senior Jan Krupa se svou paní provázejí dřevěným tolerančním kostelíkem, ve kterém po dobu dvaceti let působil spisovatel Broučků, farář Jan Karafiát. Do kostelíka z roku 1782, který má lavice kolem dokola kazatelny, se vejde víc než pět set lidí. Vše je tu původní. Mnozí sem chodívali na reformované bohoslužby každou neděli mnoho kilometrů pěšky. Účast je tu stále vysoká a když přiváží bratr farář děti i v zimě na biblické hodiny, mnohokrát se stane, že zapadne a musí se nechat vyprostit traktorem. I tady poprvé připravili Noc kostelů, na které se postupně vystřídalo asi 250 hostů, kteří přijížděli ze širokého okolí. Ukazuje se, a platí to i v pražských sborech, že tam, kde se připravě této akce věnuje čas a připraví kvalitní propagační materiály, lidé rádi přicházejí a postupně se Noc kostelů stává otevřenou tradicí, o kterou je zájem.

A zcela na závěr jsme si v nedaleké Růžďce nenechali ujít pozoruhodný koncert kateřinického a ratibořského církevního orchestru Zvonky Dobré zprávy. Asi dvanáctičlenná skupina mládeže postupně využije 88 zvonů a zvonků, z nichž každý vyzvání jiným tónem. Kromě Mozartovy Malé noční hudby jsme si v tomto zvláštním provedení poslechli mnoho duchovních písní. Byl to skutečný zážitek na úplném konci vydařeného zájezdu. Vyjeďte si také na Valašsko a navštivte tamní sbory. Stojí to za to. A všem také vyřizujeme srdečné pozdravy od Ondřeje a Marty Kovářových.

Petr Firbas

Kdo je kdo?

📖 Přečti si všechny věty a hádej, která je to postava z Nového zákona.

1. postava:

- a) Jsem farizeus a člen židovské rady.
- b) Za Ježíšem jsem přišel v noci.
- c) Ježíš mi řekl, že se musím znovu narodit.

2. postava:

- a) Byl jsem římský místodržící.
- b) Rozhodoval jsem o ukřižování Ježíše.
- c) Dal jsem Ježíše zbičovat.

3. postava:

- a) Se svými sourozenci jsem bydlela v Betánii.
- b) Když mě Ježíš navštěvoval, starala jsem se o něho a jeho učedníky.
- c) Můj bratr se jmenoval Lazar, moje sestra Marie.

4. postava:

- a) Třikrát ke mně promluvil anděl ve snech.
- b) Se svou rodinou jsme na čas odešli do Egypta.
- c) Potom jsme se vrátili do Nazareta.

5. postava:

- a) Byl jsem učedníkem Ježíše.
- b) Měl jsem na starosti peníze.
- c) V zahradě Getsemane jsem Ježíše políbil.

6. postava:

- a) Jsem žena Zachariáše.
- b) Dlouho jsem nemohla mít děti.
- c) Až v pozdějším věku se nám narodil syn Jan.

7. postava:

- a) Můj muž je Josef.
- b) Navštívil mě anděl se zprávou, že budu mít dítě.
- c) Když se mi narodilo, položila jsem ho do jeslí.

8. postava:

- a) O mém narození bylo napsáno ve Starém zákoně.
- b) Když jsem se narodil, svítla na nebi zářivá hvězda.
- c) Když jsem se narodil, přišli se mi poklonit mudrci z východu.

9. postava:

- a) Dostal jsem od Ježíše jméno Kéfas.
- b) Stal jsem se jeho následovníkem.
- c) Šel jsem za Ježíšem po vodě.

10. postava:

- a) Jsem panovník.
- b) Nenáviděl jsem Ježíše, když se narodil, chtěl jsem ho dát zabít.
- c) Vydal jsem rozkaz, ať zabijí všechny chlapce do dvou let.

11. postava:

- a) Byl jsem členem židovské rady.
- b) Požádal jsem Piláta, abych směl Ježíše pohřbít.
- c) Patřil jsem k tajným Ježíšovým učedníkům.

12. postava:

- a) Můj bratr Jakub a já jsme byli Ježíšovými učedníky.
- b) Ježíš nás nazval „synové hromu“.
- c) Můj otec se jmenoval Zebedeus.

A teď malý kvíz pro větší děti (i dospělé? 😊)

Program farního sboru v Praze - Horních Počernicích v červenci a srpnu 2012

- 8.7. bohoslužby v 9.30
- 15.7. bohoslužby v 9.30 kazatel kurátor Martin Hrubeš
- 22.7. bohoslužby v 9.30
- 29.7. bohoslužby v 9.30
- 5.8. bohoslužby v 9.30 kazatel v jednání
- 12.8. bohoslužby v 9.30 kazatel Zdeněk Halas
- 19.8. bohoslužby v 9.30 kazatel far. Tomáš Bísek
- 26.8. bohoslužby v 9.30

Staršovstvo se sejde 4.září 2012

Sborový tábor pro děti: 9.-15.7. 2012 v Luhu u Čími

Dovolená faráře sboru Petra Firbase: 4.-22.8.2012

9.-15.7.

v naléhavých případech **zastupuje** far. Elen Plzáková z Prahy-Jarova

4.-11.8.

v naléhavých případech **zastupuje** far. Ester Čašková z Prahy-Vinohrad

12.-22.8. zastupování je ještě v jednání

Během prázdnin odpadají biblické hodiny, biblické hodiny pro děti i schůzky střední generace.

Srdečně zveme všechny do všech shromáždění našeho sboru!

Úřední hodiny kazatele: út 16.00-17.30, st 9.00 -11.00, pá 9.00-11.00.

Adresa farního sboru: Třebešovská 2101/46, Praha 9 -Horní Počernice, PSČ 193 00

Bankovní spojení: č.ú. 243959339/0800, Telefon sboru : 281 922 216

Mobil kazatele: 776 303 960, Mobil kurátora: 737 645 375, 602 160 117

www stránky sboru: <http://horni-pocernice.evangelnet.cz>